

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босна и Херцеговина

Predmet br.: S1 2 K 012856 14 Kž

Datum održavanja sjednice: 26.11.2014. godine

Datum pismenog otpravka: 26.12.2014. godine

Pred sudskim vijećem u sastavu: sudija Senadin Begtašević, predsjednik vijeća
sudija Mirza Jusufović, član vijeća
sudija mr. Dragomir Vukoje, član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

protiv optuženih

Josipa Jukića i Ivice Sabljo

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Ismet Šuškić

Branilac optuženog Josipa Jukića: advokat Kerim Čelik

Branilac optuženog Sabljo Ivice: advokat Zdravko Rajić

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela II za organizirani kriminal, privredni kriminal i korupciju, sastavljenom od sudije Senadina Begtaševića, kao predsjednika vijeća, te sudija Mirze Jusufovića i mr. Dragomira Vukoje, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Denisa Podžića, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Josipa Jukića i Sabljo Ivica, zbog krivičnog djela organizovanje grupe ljudi ili udruženja za krijumčarenje ili rasturanje neocarinjene robe iz člana 215. stav 2., u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) i krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlaštenja, iz člana 220. stav 1. KZ BiH, odlučujući o žalbama Tužilaštva BiH i branioca optuženog Josipa Jukića, advokata Kerima Čelika, izjavljenim protiv presude Suda BiH broj: S1 2 K 012856 13 K od 22.08.2014. godine, na sjednici vijeća održanoj u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH, Ismeta Šuškića, optuženog Josipa Jukića i njegovog branioca, advokata Kerima Čelika, te optuženog Sabljo Ivica i njegovog branioca, advokata Zdravka Rajića, donio je dana 26.11.2014. godine, sljedeću :

P R E S U D U

Odbija se u cjelosti, kao neosnovana, žalba branioca optuženog Josipa Jukića na presudu Suda BiH broj: S1 2 K 012856 13 K od 22.08.2014. godine, dok se žalba Tužilaštva BiH na istu djelimično uvažava, te od optuženog Josipa Jukića oduzima imovinska korist pribavljena krivičnim djelom u iznosu od **480,00 Eura, koju je dužan uplatiti na račun budžeta BiH u roku od 30 (trideset) dana u protuvrijednosti izraženoj u konvertibilnim markama.**

U ostalom dijelu prvostepena presuda se potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

I - TOK POSTUPKA

1. Prvosepenom presudom Suda BiH, broj: S1 2 K 012856 13 K od 22.08.2014.

godine, optuženi Josip Jukić oglašen je krivim da je počinio produženo krivično djelo organiziranje grupe ljudi ili udruženja za krijumčarenje ili rasturanje neocarinjene robe iz člana 215. stav 2. u vezi stava 1. KZ BiH, za koje mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, dok je optuženi Sabljo Ivica oslobođen od optužbi da je počinio krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. KZ BiH.

2. Na osnovu člana 74. KZ BiH, od optuženog Josipa Jukića su trajno oduzeti predmeti koji su upotrijebljeni za učinjenje krivičnog djela, a koji su oduzeti prema potvrdama o privremenom oduzimanju predmeta MUP-a Ljubuški, Sektor kriminalističke policije, broj: 02-2-3/1-1777-5-2/11 od 14.09.2011. godine i broj: 02-2-3/1-1777-5-4/11 od 14.09.2011. godine i to: *mobilni aparat marke „Vodafone“ 125, IMEI broj: 357306011115680; mobilni aparat marke „Nokia“, model 63201, IMEI broj: 357969/00611257/2 sa memorijskom karticom broj 063115...0 i HEJ karticom serijskog broj: 8938703010013735149; mobilni aparat marke „Nokia“, model 6230, IMEI broj: 355009/00/247090/6 sa pripadajućom memorijskom karticom 063 08261.1 i HEJ karticom serijskog broj: 8938703010014412441; mobilni aparat marke „Siemens“, IMEI broj: 353350008784227.*

3. Na osnovu člana 186. stav 2. ZKP BiH, optuženi Josip Jukić je obavezan da naknadi troškove ovog krivičnog postupka, o čijoj visini će Sud donijeti posebno rješenje, nakon pribavljanja potrebnih podataka.

4. Istom presudom, na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH, optuženi Sabljo Ivica je oslobođen naknade troškova krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačke a) do f) ZKP BiH, kao i nužnih izdataka optuženog i nužnih izdataka i nagrade branioca, koji troškovi padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

II - ŽALBE

5. Protiv ove presude žalbe su blagovremeno izjavili Tužilaštvo BiH i branilac optuženog Josipa Jukića, advokat Kerim Čelik.

6. Tužilaštvo BiH je izjavilo žalbu na prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja - član 296. tačka c) ZKP BiH i odluke o krivičnopravnoj sankciji i oduzimanju imovinske koristi - član 296. tačka d) ZKP BiH, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće uvaži žalbu Tužilaštva, te preinači prvostepenu presudu u osuđujućem

dijelu presude, na način da u dijelu odluke o visini kazne zatvora optuženom Josipu Jukiću izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju, a u okviru kazne propisane za krivično djelo za koje je oglašen krivim, te da uvaži žalbu u odnosu na optuženog Sabljo Ivicu u pogledu oslobađajućeg dijela presude, tako da ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje pretresa, budući da je potrebno izvesti nove dokaze i ponoviti već u prvostepenom postupku izvedene dokaze usljed kojih je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

7. Odgovore na pomenutu žalbu su dostavili branilac optuženog Josipa Jukića, advokat Kerim Čelik, te branilac optuženog Sabljo Ivice, advokat Zdravko Rajić, sa prijedlozima da se žalba Tužilaštva BiH odbije kao neosnovana.

8. Branilac optuženog Josipa Jukića, advokat Kerim Čelik, izjavio je žalbu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se žalba uvaži, osporena presuda preinači i odbije optužba ili da se žalba uvaži, osporena presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe ili da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine u osuđujućem dijelu zbog apsolutno bitnih povreda krivičnog postupka i naredi održavanje pretresa pred Apelacionim vijećem Suda BiH.

9. Odgovor na žalbu branioca optuženog Josipa Jukića dostavilo je Tužilaštvo BiH sa prijedlogom da se ista u cijelosti odbije kao neosnovana.

10. Na javnoj sjednici Apelacionog vijeća održanoj dana 26.11.2014. godine, u smislu odredbe člana 304. ZKP BiH, tužilac Tužilaštva BiH Ismet Šuškić, kao i branilac optuženog Josipa Jukića, advokat Kerim Čelik, usmeno su iznijeli razloge izjavljenih žalbi ostajući kod pisano iznesenih navoda i prijedloga. Optuženi Josip Jukić u cijelosti je prihvatio navode svog branioca. Tužilac Tužilaštva BiH, branilac optuženog Josipa Jukića, advokat Kerim Čelik i branilac optuženog Sabljo Ivice, advokat Zdravko Rajić, usmeno su iznijeli i sadržaj pisano podnesenih odgovora na žalbu Tužilaštva BiH, odnosno na žalbu branioca optuženog Josipa Jukića, advokata Kerima Čelika, ostajući pri pisano iznesenim prijedlozima.

11. U skladu s odredbom člana 306. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je preispitalo presudu u granicama istaknutih žalbenih prigovora i izvršilo uvid u spis, te nakon tako

izvršene ocjene donijelo odluku kao u izreci iz razloga koji slijede.

III. ŽALBENI PRIGOVORI PO ŽALBENOM OSNOVU BITNIH POVREDA

ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA

ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG JOSIPA JUKIĆA

1. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka b)

ZKP BiH

12. *Odredbom člana 297. stav 1. tačka b) ZKP BiH je propisano da bitna povreda odredaba krivičnog postupka postciji ako je na glavnom pretresu učestvovao sudija kcji se morao izuzeti.*

13. Prema ocjeni branioca optuženog Josipa Jukića, prvostepenom presudom je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka b) ZKP BiH, s obzirom da se prvostepeno vijeće, nakon prihvatanja sporazuma o priznanju krivnje sklopljenih između Tužilaštva BiH i drugih saoptuženih, upoznalo sa dokazima koji se odnose i na optuženog Josipa Jukića, prije nego su isti podvrgnuti provjeri na glavnom pretresu i potencijalnim prigovorima odbrane, te je nastavilo suditi u predmetu.

14. Navedeni prigovori, imajući u vidu praksu Suda BiH, kao i odluke Ustavnog suda BiH, kojima se odlučivalo o istovjetnim prigovorima, prema ocjeni ovog vijeća nemaju uporište u zakonskim i činjeničnim osnovama konkretnog predmeta, te se isti kao takvi odbijaju u cjelosti.

15. U konketnom slučaju, nisu postojali razlozi za izuzeće postupajućih sudija u skladu sa članom 29. tačka f) ZKP BiH. Naime, procesna situacija u okviru koje postupajući sudija / vijeće razmatra sporazum o priznanju krivnje, isti prihvata u odnosu na druge saoptužene, a onda nastavlja vođenje glavnog pretresa, prema dosadašnjoj praksi i stavu Suda BiH ne predstavlja razlog za izuzeće tog sudije / vijeća.

16. Ovakav stav temelji se na odluci Ustavnog suda broj AP 1394/07 od 17.12.2009.godine, iz koje proizilazi:

“...apelant ističe i da mu je povrijeđeno pravo na pravično suđenje zbog toga što su sudje iz prvostepenog vijeća bile istovremeno i sudje vijeća kcje je odlučivalo u postupcima u kojima se odlučivalo o sporazumima o priznanju krivnje drugih suoptuženika u ovom postupku. Time se apelant žali na princip nepristranosti suda kcji je, također, element prava iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije...“. „Imajući u vidu navedeno, Ustavni sud naglašava da sama činjenica da su određene sudje bile članovi vijeća kcje je odlučivalo o prihvatanju sporazuma o priznanju krivnje u postupcima gdje su optuženi bili lica kcja su u konkretnom postupku bili i svjedoci, samo po sebi, ne dovodi do povrede prava na pravično suđenje u smislu standarda kcje propisuje član 6. stav 1. Evropske konvencije. Također, ne postcje bilo kakvi relevantni dokazi koji bi osnovano mogli ukazivati na to da su te sudje bile pristrane pri donošenju osporene odluke, te da je time povrijeđeno apelantovo pravo na pravično suđenje.”¹

17. Imajući u vidu odluku Ustavnog suda, kao i praksu Suda BiH, Apelaciono vijeće također ne nalazi da u konkretnom predmetu postoje dokazi koji bi osnovano ukazali da je postupajuće vijeće bilo pristrasno pri donošenju osporene odluke iz razloga što je razmatralo i prihvatilo sporazume o priznanju krivnje, odnosno, iz razloga što se upoznalo sa dokazima koji se odnose i na optuženog Josipa Jukića, te su iz navedenih razloga istaknuti žalbeni prigovori odbijeni kao neosnovani.

2. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka i)

ZKP BiH

18. *Odredbom člana 297. stav 1. tačka i) ZKP BiH je propisano da bitna povreda odredaba krivičnog postupka postcji ako se presuda zasniva na dokazu na kome se po odredbama ovog zakona ne može zasnivati presuda.*

19. Branilac optuženog je u okviru prigovora da je prvostepenom presudom počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka i) ZKP BiH, najprije

istakao da je prvostepeno vijeće presudu zasnovalo na nizu dokaza na kojima se presuda ne može zasnivati, kao što su brojni izvještaji o izvršenoj digitalnoj i forenzičkoj analizi mobitela i SIM kartica, zatim službene zabilješke Granične policije BiH, transkripti Granične policije BiH, zapisnici o saslušanju svjedoka itd., posebno izdvojivši izvještaj policijskih organa, uz konstataciju da isti nije i ne može biti dokaz koji potkrijepljuje postojanje osnovane sumnje, s obzirom da se radi o neprovjerenim operativnim saznanjima.

20. Apelaciono vijeće najprije primjećuje da je branilac u žalbi samo pobrojao gore navedene dokaze, ne dajući pri tom razloge koji potkrijepljuju tvrdnju da se na takvim dokazima presuda ne može zasnivati, niti dajući obrazloženje u čemu se ogleda eventualna nezakonitost nekog od dokaza.

21. U tom smislu, Apelaciono vijeće podsjeća da je obaveza podnosioca žalbe da za svaki dokaz ili postupak suda koji osporava, navede jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka, bez iznijetog obrazloženja, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude.

22. U vezi sa navedenim, Apelaciono vijeće primjećuje da branilac optuženog Josipa Jukića u žalbi ističe niz paušalnih navoda i prigovora, ne obrazlažući iste u mjeri dovoljnoj za njihovo preispitivanje, iz kojih razloga se Apelaciono vijeće prilikom razmatranja žalbenih navoda i prigovora baziralo samo na relevantne prigovore, potkrijepljene odgovarajućim obrazloženjem.

23. Kada je, dakle, u pitanju prigovor branioca da izvještaj policijskih organa ne može biti dokaz koji potkrijepljuje postojanje osnovane sumnje, Apelaciono vijeće konstatuje da izvještaj o počinjenom krivičnom djelu zaista ne predstavlja dokaz u procesno – pravnom smislu, ali da izjave, potvrde i drugi, slični prilozi tog izvještaja, mogu biti tretirani kao dokazi. Analizirajući pobijanu presudu, Apelaciono vijeće je uočilo da se činjenična utvrđenja temelje na analizi i ocjeni svih dokaza koji su provedeni u ovoj krivičnoj stvari, a

¹ Odluka Ustavnog suda BiH broj: AP 1394/07 od 17.12.2009.godine, par. 65

od kojih su neki dostavljeni uz pomenuti izvještaj, te je iz navedenih razloga ovaj žalbeni prigovor cijenjen neosnovanim.

24. Nadalje, branilac je istakao prigovor da su rezultati provedenih posebnih istražnih radnji nadzora i tehničkog snimanja telekomunikacija iz člana 116. stav 2. tačka a) ZKP BiH – presretnuti telefonski razgovori, u sudski spis uvršteni selektivno, kao i da vještačenje po vještaku Fazlagić Muameru predstavlja nezakonit dokaz, s obzirom da je navedeno lice inspektor za analizu i obradu podataka, odnosno, da je dio tužilačkog tima, shodno čemu nije mogao biti određen za vještaka u ovom predmetu, pogotovo jer se ne nalazi na listi stalnih sudskih vještaka.

25. Apelaciono vijeće nalazi da iz pobijane presude proizilazi sasvim jasno pojašnjenje iz kojih razloga su telefonski razgovori selektivno uvršteni u sudski spis, u kom pravcu je vještak Muamer Fazlagić objasnio da je izdvojio samo one telefonske razgovore koji se odnose na inkriminisane radnje opisane u optužnici, što je savim razumljivo, s obzirom da razgovori koji se ne tiču predmeta optužbe nisu relevantni, te bi njihova prezentacija u konkretnom slučaju bila suvišna. Međutim, treba istaći da je osim relevantnih presretnutih razgovora uvrštenih u formi transkripata i CD – ova, u sudski spis kao dokaz uvrštena i Analiza i objašnjenje grafičkog prikaza veza telefonskih kontakata, sa DVD-om, kojima su obuhvaćeni svi pozivi i SMS poruke sa telefonskih brojeva odnosno aparata koji su bili predmet provođenja posebnih istražnih radnji tokom inkriminirajućeg perioda, pa tako i oni koji su označeni nerelevantnim. S druge strane, odbrana tokom prvostepenog postupka nije osporavala sadržaj presretnutih telefonskih razgovora, nije tražila emitovanje i uvrštavanje kao dokaza apsolutno svih razgovora koji su snimljeni, što je mogla učiniti ukoliko je smatrala da su svi relevantni, niti je ponudila obrazloženje na osnovu kojeg bi neka drugačija selekcija razgovora eventualno dovela do drugačijih zaključaka suda.

26. Kada je u pitanju prigovor koji se tiče statusa Muamera Fazlagića, koji je na glavnom pretresu u svojstvu vještaka prezentirao rezultate provedenih posebnih istražnih radnji, Apelaciono vijeće konstatuje da isti i nije sačinio standardizirani nalaz i mišljenje, u zakonom predviđenoj formi, kakav u praksi inače sačinjavaju vještaci, shodno čemu nije bilo osnova ovo lice smatrati vještakom, u procesno – pravnom smislu, već bi, s obzirom da je riječ o službenom licu – inspektor za obradu i analizu podataka pri Agenciji za

istrage i zaštitu (SIPA), precizniji naziv bio "*stručno lice, odnosno svjedok stručnjak*". Međutim, bez obzira na to, Apelaciono vijeće smatra da preduzete radnje od strane Muamera Fazlagića nisu uticale na pravilno i zakonito donošenje presude, jer isti u konkretnom slučaju nije donosio nikakve pravne niti druge zaključke, već je samo u stručno - tehničkom smislu vršio prezentaciju rezultata provedenih posebnih istražnih radnji, odnosno, pomogao sudu i strankama u boljem razumijevanju tog djela dokazne građe.

27. Neosnovan je i prigovor da je Muamer Fazlagić u ovom predmetu radio u okviru tužilačkog tima, te da je s te strane upitna njegova nepristrasnost. Analizirajući sve radnje i postupke ovog lica pred prvostepenim sudom, uobličeni u formi dokaza odnosno iskaza na glavnom pretresu, Apelaciono vijeće nije uočilo elemente koji bi doveli u sumnju objektivnost Muamera Fazlagića, niti je odbrana u tom pogledu istakla konkretne činjenice i razloge kojim bi potkrijepila navedenu tvrdnju, te je i ovaj prigovor smatran samo paušalno istaknutim.

28. Nadalje, odbrana je prigovorila načinu identifikacije optuženog Josipa Jukića, tvrdeći da je sam Muamer Fazlagić izjavio kako je optuženi identificiran isključivo preko telefonskog broja, iako je riječ je o tzv. prepaid broju, čije je vlasnike teško utvrditi na pouzdan način, dodatno ističući da predmetni telefonski aparat nije ni oduzet od optuženog Jukića.

29. Apelaciono vijeće u pogledu navedenog prigovora konstatuje da je odbrana i tokom prvostepenog postupka osporavala način identifikacije optuženog Jukića, ne dajući pri tom argumente i razloge kojim bi osporila tvrdnju da je predmetni telefonski aparat i koristio optuženi Jukić, niti je u tom smislu osporavala sadržaj presretnutih telefonskih razgovora. S druge strane, Apelaciono vijeće nalazi da provedeni dokazi na nesumnjiv način ukazuju kako je predmetni telefonski broj koristio upravo optuženi Jukić, dok argumentacija da telefon nije oduzet od optuženog, nema dovoljnu snagu za izvođenje drugačijeg zaključka, a to pogotovo što je telefon oduzet iz porodične kuće koju je koristio optuženi Jukić.

30. U vezi sa navedenim, odbrana je osporavala i zakonitost dokaza pribavljenih provođenjem posebnih istražnih radnji iz člana 116. stav 2. tačka d) ZKP BiH,

upoređujući rezultate provedenih radnji sa iskazom Ivone Dukić, koja je svjedočila na okolnosti izuzimanja predmeta, u smislu da ona nije oduzimala mobitele niti je mogla objasniti na koji način su isti oduzeti.

31. Međutim, iskaz ove svjedokinje se odnosi na pretres putničkog motornog vozila kojim je upravljao Vujović Duško, u kojem vozilu su prilikom pretresa pronađene sporne cigarete i nakon čega se pristupilo oduzimanju predmeta, između ostalih i mobitela. Apelaciono vijeće konstatuje da ovaj konkretni događaj nema dodirnih tačaka sa radnjama optuženog Josipa Jukića, niti se tom prilikom oduzeti mobiteli na bilo kakav način mogu dovesti u vezu sa ovim optuženim. Shodno tome, a imajući u vidu da su posebne istražne radnje provedene u skladu sa relevantnim odredbama ZKP-a BiH, odnosno, da je u tom pravcu postojao prijedlog Tužilaštva BiH na osnovu kojeg je Sud BiH i izdao naredbu za provođenje posebnih istražnih radnji, to je neosnovan prigovor odbrane da su dokazi koji se odnose na optuženog Jukića pribavljeni na potpuno nezakonit način, shodno čemu se pobijana presuda nije mogla zasnivati na istima.

32. Nadalje, branilac je prigovorio da se u spisu predmeta ne nalazi zapisnik niti bilo kakav drugi dokument koji bi ukazivao da je nakon privremenog oduzimanja predmeta – mobitela iz porodične kuće optuženog Jukića, postupljeno u skladu sa odredbom člana 70. ZKP BiH, odnosno, da su privremeno oduzeti predmeti pohranjeni u sudu ili je sud na drugi način osigurao njihovo čuvanje, a shodno čemu su i ovi dokazi nezakoniti, te se na istima nije mogla zasnivati pobijana presuda.

33. Suprotno navedenom, Apelaciono vijeće konstatuje da je u spis predmeta uložena službena zabilješka Suda BiH, broj: S1 2 K 002523 10 Krn od 16.09.2011. godine, potpisana od strane KDP referenta Suda BiH i inspektora Granične policije BiH, a iz koje proizilazi da su privremeno oduzeti predmeti, pronađeni u prostorijama obiteljske kuće koju koristi Josip Jukić, dakle i predmetni mobiteli, pohranjeni u KDP Suda pod brojem 103/11, do nove odluke ili naredbe Suda. Shodno navedenom, neosnovan je i prigovor da sa privremeno oduzetim predmetima nije postupljeno u skladu sa članom 70. ZKP BiH.

34. Branilac je u okviru ovog žalbenog osnova, tačnije zbog povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka i) ZKP BiH, istakao i da se radnje izvršenja krivičnog djela temelje na iskazu koji je optuženi Jukić dao u istrazi, a koji je uzet na narativan način, u smislu da je ovlašteno lice diktiralo sadržaj zapisnika, a da se u isti

nisu unosila pitanja i odgovori, kao i da su iskazi svjedoka uzeti na sličan način, dakle u suprotnosti sa odredbom člana 86. stav 7. ZKP BiH, zbog čega su isti nezakoniti.

35. U tom pravcu, Apelaciono vijeće najprije ističe da u zapisniku o ispitivanju optuženog u istrazi, od 23.09.2011. godine, nisu konstatovane nikakve primjedbe vezane za način ispitivanja, što je optuženi mogao učiniti ukoliko ih je imao ili se nije slagao sa bilo čime što je u njemu navedeno. Pri tome valja posebno imati u vidu da je optuženi taj iskaz dao u prisustvu branioca, koji takođe nije imao nikakvih primjedbi, te je i on potpisao zapisnik. Pored toga, odredba člana 79. stav 1. ZKP BiH, kojom je regulisan način ispitivanja osumnjičenog, niti neka druga, ne propisuju izričitu obavezu da se u zapisnik o ispitivanju osumnjičenog doslovno unosi svako konkretno pitanje i dati odgovor, pojedinačno, te da se isti ne smiju unijeti u nizu, kao cjelina kazivanja.

36. Isti je zaključak vijeća i u odnosu na prigovor žalbe kojim se tvrdi da zapisnici o saslušanju svjedoka prikupljeni u istrazi, nisu sačinjeni tako da su u isti doslovno unošena pitanja, a potom odgovori. Prema mišljenju Apelacionog vijeća, takav nedostatak ne umanjuje zakonitost tog dokaza u smislu odredbe člana 152. stav 2. ZKP BiH, s obzirom da su u zapisnike unesene izjave svjedoka o bitnim okolnostima na koje su svjedoci ispitivani, te da i odredba člana 86. stav 7. ZKP BiH upućuje da se ispitivanje svjedoka vrši na taj način da se svjedok prvo pozove da iznese sve što mu je poznato o predmetu, te da se nakon toga postavljaju pitanja radi provjere, dopune i razjašnjenja. Ako je svjedok sam iznio sve što je bitno i što djeluje logično i neprotivrječno sa drugim dokazima, nema ni potrebe za dodatnim pitanjima lipojašnjenjima, zbog čega ni zapisnik ne mora obavezno imati takav sadržaj – dio u kome su doslovno navedena pitanja i dati odgovori, kako to žalba predstavlja.

37. Branilac je u žalbi istakao da je bitna povreda odredaba krivičnog postupka učinjena i iz razloga što je Sud propustio provesti zakonom propisani postupak otvaranja privremeno oduzetih predmeta, na koji ga obavezuju odredbe člana 71. ZKP BiH, odnosno, da o otvaranju i pregledu privremeno oduzetih predmeta tužilac nije obavijestio sudiju za prethodni postupak, osobu od koje je predmet oduzet i branioca.

38. Uvidom u dokazni materijal koji je uložen u sudski spis, Apelaciono vijeće nije uočilo da je Tužilaštvo dostavilo zapisnik o privremenom otvaranju i pregledu privremeno oduzetih predmeta, niti drugi dokument iz kojeg bi proizilazilo da je tužilac postupio u

skladu sa odredbom člana 71. stav 2. ZKP BiH. Međutim, ovo vijeće cijeni da navedeno ne može automatski značiti da su prikupljeni dokazi istovremeno i nezakoniti, odnosno, da se na istima presuda ne može zasnivati, a to pogotovo što branilac ovaj prigovor ističe samo paušalno, ne osporavajući u tom pravcu, kroz žalbene navode, autentičnost i identitet dokaza koji su po njemu trebali biti predmet otvaranja i pregleda u smislu člana 71 stav 2 ZKP BiH. Stoga je, prema mišljenju ovog vijeća, prilikom ocjene ovog žalbenog prigovora bilo potrebno cijeniti sve okolnosti koje karakterišu konkretan slučaj i nakon toga izvesti odgovarajući zaključak.

39. Apelaciono vijeće je ipak, bez obzira na navedeno, po službenoj dužnosti ispitalo da li su dokazi koji su uloženi u sudski spis u okviru dokaznog materijala, identični onima koji su oduzeti u istražnoj fazi postupka, prema potvrdama o privremenom oduzimanju predmeta. Apelaciono vijeće je u vezi s tim ocijenilo nedvojbenim da se radi o istim predmetima, što ni odbrana nije osporavala tokom prvostepenog postupka, dok u žalbi u tom pravcu i nisu pruženi jasni razlozi na osnovu kojih bi se eventualno izveo drugačiji zaključak.

40. Pored toga, pod pretpostavkom da se privremeno oduzeti predmeti i označe nezakonitim dokazima, Apelaciono vijeće nalazi da ostala dokazna građa, prije svega iskazi svjedoka saslušanih tokom glavnog pretresa, iskaz optuženog dat tokom istrage, kao i rezultati provedenih posebnih istražnih radnji iz člana 116. stav 2. tačka d) ZKP BiH, potvrđuju zaključke prvostepenog suda u pogledu odlučnih činjenica, odnosno krivične odgovornosti optuženog Josipa Jukića. Stoga je usljed svega navedenog i ovaj žalbeni prigovor ocijenjen neosnovanim.

3. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k)

ZKP BiH

41. *Odredbom člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH je propisano da bitna povreda odredaba krivičnog postupka postciji ako je izreka presude nerazumjiva, protiviječna sama sebi ili razlozima presude ili ako presuda uopće ne sadrži razloge ili u njcj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.*

42. Branilac optuženog Josipa Jukića je u okviru prigovora da je prvostepenom

presudom počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, istakao da pobijana presuda ne sadrži obrazloženje iz kojih razloga je poklonjena vjera dokazima Tužilaštva, iako su isti osporeni od strane odbrane, niti je prvostepeni sud obrazložio argumente odbrane, postupivši suprotno članu 290. stav 7. ZKP BiH.

43. Međutim, Apelaciono vijeće i kod ovog prigovora primjećuje da branilac ne daje razloge u čemu se konkretno ogledaju navedeni nedostaci pobijane presude, već samo paušalno prigovara da je presuda nejasna, nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima presude. Bez obzira na to, vijeće je ispitalo pobijanu presudu i u ovom pravcu, te utvrdilo neosnovanost i ovih žalbenih prigovora odbrane.

44. Tako, prema ocjeni ovog vijeća, pobijana presuda sadrži sve elemente predviđene odredbom člana 290. ZKP BiH, te stoga, ista nije nerazumljiva ni nejasna, niti postoji protivrječnost sa samom sobom i sa obrazloženjem, kako se to neosnovano navodi u žalbi koju je uložio branilac optuženog Josipa Jukića. Nerazumljivost presude bi postojala kada bi postojale dvojbe o tome šta je sud zaključio, odnosno, kada se ono što je zaključio ne bi moglo razumjeti, što ovdje očigledno nije slučaj. Izreka pobijane presude je po ocjeni ovog vijeća dovoljno jasna i precizna, a razlozi iz obrazloženja u pogledu odlučnih činjenica joj nisu proturječni.

45. Također, nema mjesta ni prigovoru da prvostepeni sud ocjenu dokaza nije izvršio na način propisan odredbom člana 281. stav 2. ZKP BiH, to jest, da je propustio savjesno ocijeniti svaki relevantan dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, te da je u tom smislu pažnju fokusirao na izvedene dokaze Tužilaštva, dok nije dao ni minimalan osvrt na argumentaciju odbrane.

46. Suprotno navedenom, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud opisao proces ocjene svakog pojedinačnog dokaza, tako što je prvo imenovao svaki dokaz, a zatim je iznesen sadržaj istog (relevantni dio sadržaja dokaza), te obrazložen zaključak suda u pogledu vjerodostojnosti i ocjene svakog dokaza u vezi sa zaključcima suda o bitnim obilježjima krivičnog djela. U vezi s tim treba istaći da je odbrana u ovom predmetu, kako to žalbom konstatuje i sam branilac, argumentima osporavala dokaze i tvrdnje Tužilaštva, ali ne potkrijepljujući iste odgovarajućim dokazima, niti je tokom

postupka odbrana u sudski spis uložila bilo kakav dokaz. Apelaciono vijeće u tom smislu podsjeća da je odredbom člana 290. stav 7. ZKP BiH, propisano da će Sud prilikom ocjene razloga zbog kojih određene činjenice nalazi dokazanim ili nedokazanim, dati naročito ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza.

47. Slijedom toga, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud u cijelosti metodološki primijenio proces slobodne ocjene dokaza, upravo na način kako to ZKP BiH predviđa, te da zbog toga ne postoji povreda odredbi krivičnog postupka, kako to branilac u istaknutoj žalbi želi prikazati.

4. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH

48. *Odredbom člana 297. stav 2. ZKP BiH je propisano da bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji i ako Sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio kcju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od uijecaja na zakonito i pravilno donošenje presude.*

49. U okviru ovog prigovora, branilac ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbe člana 3. ZKP BiH, odnosno, da je povrijedio princip *in dubio pro reo*, s obzirom da je, kako to proizlazi iz obrazloženja pobijane presude, pogrešno korišten standard dokazivanja „*van razumne sumnje*“, koji je od strane prvostepenog suda evidentno definisan kao „*veći stepen vjerovatnoće da su optuženi počinili krivično djelo*“. U žalbi se ističe da, prema odredbama ZKP BiH, činjenice koje padaju na teret optuženog mogu se uzeti da postoje samo ako su sa potpunom izvjesnošću dokazane, a ukoliko se pojave kao moguće, sumnjive, ima se uzeti da ne postoje.

50. Prema odredbi člana 3. stav 2. ZKP BiH, sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Smisao navedene zakonske odredbe podrazumijeva, kako to pravilno naglašava i žalba, da činjenice koje predstavljaju obilježja krivičnog djela, ili su od značaja za pitanje krivice optuženog, odnosno odlučne činjenice, moraju biti utvrđene sa potpunom sigurnošću, tako da njihovo postojanje ne bi mogao dovesti u sumnju bilo koji objektivni presuditelj. Tako

treba razumijevati i standard „izvan svake razumne sumnje“.

51. Međutim, iznošenjem navedenog žalbenog prigovora, žalba propušta izvršiti metodološku analizu pobijane presude, već apostrofira način identifikacije optuženog i preduzete radnje kod privremenog oduzimanja predmeta, kao okolnosti koje dovode u sumnju utvrđenja prvostepenog suda, a samim tim i postupanje u skladu sa odredbom člana 3. stav 2. ZKP BiH. Kada se međutim izvrši analiza pobijane presude, a koja prema nalazima ovog vijeća, kod utvrđivanja odlučnih činjenica i s tim u vezi ocjene svih dokaza, u potpunosti zadovoljava navedeni standard „izvan svake razumne sumnje“, u njegovom pravilnom tumačenju, to se ne može prihvatiti osnovanim žalbeni prigovor da je prvostepeni sud povrijedio princip proklamovan odredbom člana 3. stav 2. ZKP BiH.

52. Zbog toga, Apelaciono vijeće nalazi da prvostepeno vijeće nije učinilo bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. u vezi sa članom 3. ZKP BiH, te se suprotni žalbeni prigovori branioca optuženog Jukića, istaknuti u tom pogledu, ukazuju neosnovanim.

IV - ŽALBENI PRIGOVORI KOJIMA SE UKAZUJE NA POVREDU KRIVIČNOG ZAKONA

STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

53. Podnosilac žalbe koji tvrdi da je došlo do pogrešne primjene zakona mora iznijeti argumente u prilog svojoj tvrdnji i obrazložiti na koji način je ta pogreška utjecala da odluka bude nezakonita.

54. U slučaju kada povreda zakona proizlazi iz primjene pogrešne pravne norme u presudi, žalbeno vijeće može navesti tačnu pravnu normu i shodno tome preispitati relevantna činjenična utvrđenja pretresnog vijeća. Time žalbeno vijeće ne ispravlja samo pravnu grešku, nego primjenjuje odgovarajuću pravnu normu na dokaze sadržane u spisu u nedostatku dodatnih dokaza, te mora utvrditi da li je samo uvjereno, isključujući svaku razumnu sumnju, u činjenično utvrđenje koje odbrana osporava prije nego što potvrdi to

činjenično utvrđenje po žalbi.

55. U slučaju kada žalbeno vijeće zaključi da je pretresno vijeće pogriješilo u primjeni zakona, ali je uvjeren u tačnost činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće, žalbeno vijeće će preinačiti presudu u svjetlu pravilne primjene zakona i po potrebi samo utvrditi odgovarajuću kaznu, kako je to i propisano članom 314. i 308. ZKP BiH.

ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG JOSIPA JUKIĆA

56. Prema navodima branioca, prvostepeno vijeće je u pobijanoj presudi primijenilo materijalno pravo na način koji je apsolutno dijametralno suprotan sudskog praksi Suda BiH, te je na taj način potpuno obesnažilo pobijanu presudu. U tom smislu, branilac tvrdi kako teza da je optuženi Jukić postao članom grupe ljudi koja je organizovana radi krijumčarenja ili rasturanja neocarinjene robe, nije potkrijepljena ni jednim valjanim dokazom, niti je optuženi imao svijest o pristupu grupi, kao i da je Tužilaštvo optuženog Jukića moralo dovesti u vezu sa bilo kojim drugim optuženim, u smislu da je odredilo dan, količinu i mjesto na kojem su rasturali neocarinjenu robu.

57. Apelaciono vijeće najprije primjećuje da branilac ne konkretizuje koja odredba iz člana 298. ZKP BiH je povrijeđena prvostepenom presudom, cijeneći da se smisao žalbenih navoda najpribližnije odnosi na odredbu iz člana 298. tačka b) ZKP BiH. Međutim, suprotno žalbenim navodima, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenilo krivični zakon, te da ne postoje okolnosti koje isključuju krivičnu odgovornost optuženog Jukića, niti ih je odbrana konkretizirala u žalbi, usljed čega su paušalno iznesene tvrdnje u tom pravcu ocijenjene neosnovanim.

58. Kada je u pitanju prigovor da Tužilaštvo optuženog Jukića nije dovelo u vezu sa bilo kojim drugim optuženim, u smislu da je odredilo dan, količinu i mjesto na kojem su rasturali neocarinjenu robu, Apelaciono vijeće podsjeća na iskaz optuženog dat tokom istrage, u kojem detaljno opisuje s kojom osobom je stupio u kontakt, vrijeme i mjesto preuzimanja predmetne robe, kao i njenu količinu, te dalju distribuciju odnosno prodaju koju je lično izvršio.

V - ŽALBENI PRIGOVORI KOJIMA SE UKAZUJE NA POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

59. Standard koji žalbeno vijeće treba primjeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste utemeljenost.

60. Žalbeno vijeće će prilikom razmatranja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja utvrditi da li bi jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima došao do tog zaključka isključujući svaku razumnu sumnju. Neće svaka činjenična greška biti razlog da žalbeno vijeće ukine presudu, nego samo ona greška koja je uzrokovala nepravilnu presudu što se kvalifikuje kao krajnje nepravičan ishod sudskog postupka, kao u slučaju kada je optuženi osuđen uprkos nedostatku dokaza o biću krivičnog djela.

61. Prilikom utvrđivanja da li je zaključak pretresnog vijeća bio opravdan, žalbeno vijeće će krenuti od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće. Žalbeno vijeće ima na umu, kao opšte načelo da je njegov zadatak da sasluša, provjeri i odmjeri dokaze izvedene na glavnom pretresu prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti pretresnog vijeća. Stoga žalbeno vijeće mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće.

62. Žalbeno vijeće može vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje pretresnog vijeća samo ako jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima ne bi mogao donijeti takvu presudu, kada dokazi na koje se oslanjalo pretresno vijeće ne bi mogli biti prihvaćeni od strane bilo kojeg objektivnog suda ili kada je ocjena dokaza "potpuno pogrešna."

A. ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG JOSIPA JUKIĆA

63. Kada su u pitanju navodi koje u odnosu na ovaj žalbeni osnov ističe branilac optuženog Josipa Jukića, Apelaciono vijeće konstatuje da branilac ponavlja ranije iznesena tvrdjenja u pogledu pogrešne primjene instituta *in dubio pro reo* i standarda dokazivanja "*van razumne sumnje*", u smislu da je povreda ovih principa rezultirala pogrešnim i nepotpuno utvrđenim činjeničnim stanjem.

64. Međutim, i u ovom slučaju, branilac ne nudi konkretne razloge niti

upućuje na konkretne činjenice koje ukazuju da je činjenično stanje, u bilo kojoj tački pobijane presude, pogrešno ili nepotpuno utvrđeno, paušalno ističući da optužba nije opovrgnula dokaze odbrane, iako odbrana tokom prvostepenog postupka nije uložila nijedan dokaz. Stoga su i žalbeni navodi kojima se ukazuje na navodno pogrešno ili nepotpuno utvrđeno stanje, cijenjeni neosnovanim.

B. ŽALBA TUŽILAŠTVA BIH

65. Tužilaštvo BiH je u okviru ovog žalbenog osnova najprije prigovorilo da je prvostepeni sud pobijanom presudom propustio oduzeti imovinsku korist pribavljenu krivičnim djelom, što je trebao učiniti po službenoj dužnosti.

66. Apelaciono vijeće je ovaj žalbeni prigovor našlo osnovanim.

67. Naime, sam optuženi Jukić je u iskazu datom u istrazi, a koji je u skladu sa odredbom člana 273. stav 3. ZKP BiH korišten kao dokaz na glavnom pretresu, potvrdio da je nakon prve isporuke četiri paketa cigareta dobio iznos od 120,00 Eura, a nakon druge isporuke, u količini od pet paketa cigareta, novčani iznos od 150,00 Eura.

68. Iako namjera pribavljanja imovinske koristi – koristoljublje, ne predstavlja bitno obilježje krivičnog djela za koje je optuženi Jukić oglašen krivim, valja imati u vidu da je imperativnom odredbom člana 110. stav 1. KZ BiH propisano da niko ne može zadržati imovinsku korist pribavljenu krivičnim djelom.

69. Iz utvrđenog činjeničnog stanja, kako je to već navedeno, nedvojbeno proizilazi da je optuženi Jukić stekao određenu imovinsku korist, što on i sam potvrđuje kada su u pitanju tačke 1. i 2. osuđujuće presude. Imajući u vidu da su radnje izvršenja predmetnog krivičnog djela okončane i kada je u pitanju tačka 3. pobijane presude, te da je sam optuženi tvrdio da je po jednom paketu cigareta dobijao 30,00 Eura, koju tvrdnju apelaciono vijeće u nedostatku drugih dokaza prihvata kao istinitu, Apelaciono vijeće je utvrdilo da je optuženi radnjama iz tačke 3. ostvario imovinsku korist u iznosu od 210 Eura (7 (sedam) paketa x 30,00 Eura = 210,00 Eura), što u konačnom zbiru, za sve tri tačke pobijane presude, iznosi 480,00 Eura, koju je dužan uplatiti na račun budžeta BiH u roku od 30 (trideset) dana u protuvrijednosti izraženoj u konvertibilnim markama.

70. Budući da je prvostepeni sud i pored imperativne odredbe člana 110. KZ BiH propustio od optuženog oduzeti stečenu imovinsku korist, žalbu tužioca u tom dijelu

je valjalo uvažiti, te na osnovu iste odredbe KZ-a BiH od optuženog oduzeti stečenu imovinsku korist u ukupnom iznosu od 480 Eura,

71. Nadalje, Tužilaštvo je prigovorilo i da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje u pogledu optuženog Sabljo Ivica i izvršenja krivičnog djela Zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. KZ BiH.

72. Naime, Tužilaštvo navodi da je prvostepeni sud kod ocjene činjeničnog stanja potpuno zanemario presretnute telefonske razgovore koje je obavljao optuženi Sabljo Ivica, bazirajući se na službenu zabilješku koju je isti sačinio dana 15.05.2011. godine, odnosno, na usmenu naredbu koju je dobio od dežurnog tužioca, o koju se oglušio na način da je propustio izvršiti službenu dužnost i oduzeti mobilni telefonski aparat od počinioca krivičnog djela Vujović Duška, te o tome sačiniti potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta.

73. Suprotno navedenom, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud analizirao i ocijenio svaki izvedeni dokaz, pa je tako, kada je u pitanju konkretni prigovor Tužilaštva, pobijanom presudom konstatovano da se iz sadržaja presretnutih razgovora između Lazara Bajovića i Sabljo Ivica nije mogla utvrditi poveznica sa inkriminacijama koje se optuženom Sabljo Ivici stavljaju na teret, niti je Tužilaštvo, u tom pravcu, konkretiziralo određeni presretnuti razgovor koji potvrđuje činjenični opis tačke optužnice koja optuženog tereti za izvršenje krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. KZ BiH. Prvostepeni sud je, isto tako, naveo da su cijenjeni i sadržaji telefonskih razgovora odnosno SMS poruka između Sabljo Ivica i Vujović Duška, a nakon inkriminisanog događaja, zaključivši da sadržaji nekih presretnutih razgovora nisu primjereni, ali da nisu posebno cijenjeni s obzirom da su sa aspekta činjenica navedenih u optužnici irelevantni. Prema tome, ne stoje tvrdnje žalbe da je prvostepeni sud prilikom ocjene dokaza u potpunosti zanemario sadržaje presretnutih telefonskih razgovora.

74. Također, Apelaciono vijeće nalazi neosnovanim i prigovor Tužilaštva koji se odnosi na spomenutu službenu zabilješku, kojom je navodno konstatovano da je optuženom Sabljo Ivici od strane dežurnog tužioca naređeno da oduzme i mobilne telefonske aparate i o tome sačini potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta, što niko od saslušanih svjedoka ne potvrđuje. Pored toga, predmetna službena zabilješka nije

uložena u sudski spis od strane tužioca, da bi mogla biti razmatrana. Shodno tome, prvostepeni sud nije ni mogao van razumne sumnje izvesti zaključak koji bi potvrdio tezu Tužilaštva.

75. S tim u vezi, Apelaciono vijeće je ocijenilo neosnovanim i prijedlog Tužilaštva da se pobijana presuda ukine i održi pretres na kojem će izvesti novi dokazi, i to, saslušati u svojstvu svjedoka dežurni tužilac na okolnosti izdavanja usmene naredbe, kao i ovlaštena službena lica na okolnosti oduzimanja mobilnih telefona, te izvršiti uvid u službene zabilješke, iz prostog razloga što se ne radi o novim dokazima u smislu člana 295 stav 4 ZKP BiH, koji i pored dužne pažnje i opreza nisu mogli biti predstavljeni na glavnom pretresu. Naprotiv, radi se o dokazima koji su Tužilaštvu bili poznati i dostupni i koje je mogao predložiti tokom prvostepenog postupka. Iz kojih razloga ti dokazi nisu predloženi i izvedeni u toj fazi postupka, ostaje nejasno. U svakom slučaju, prilikom odlučivanju o navedenom prijedlogu je valjalo imati u vidu da je apelaciono vijeće ovlašteno ispravljati greške koje je počinio prvostepeni sud, a ne i stranaka u postupku. Shodno tome, prijedlog za ukidanje pobijane presude i održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja je ocijenjen i odbijen kao neosnovan.

VI. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 300. ZKP BIH: ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI

STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

76. Presuda se zbog odluke o kazni može pobijati po dva različita osnova, kako to predviđa član 300. ZKP BiH.

77. Presuda se po ovom osnovu može pobijati ako pretresno vijeće nije primijenilo relevantne zakonske odredbe prilikom odmjeravanja kazne. Međutim, Apelaciono vijeće neće preinačiti odluku o kazni samo zbog toga što pretresno vijeće nije primijenilo sve relevantne zakonske odredbe, već će preispitati odluku o kazni samo ako podnosilac žalbe pokaže da je propust da se primijene sve relevantne zakonske odredbe doveo do nepravilne presude. Ako Apelaciono vijeće smatra da je došlo do nepravilne presude, ono će utvrditi odgovarajuću kaznu na osnovu činjeničnog stanja utvrđenog od strane pretresnog vijeća i pravilno primijenjenog zakona.

78. S druge strane, podnosilac žalbe može osporavati odluku o kazni zbog toga što je pretresno vijeće neprimjereno iskoristilo svoje diskreciono pravo prilikom utvrđivanja odgovarajuće kazne. Apelaciono vijeće naglašava da pretresno vijeće ima široko diskreciono pravo u utvrđivanju odgovarajuće kazne, pošto je pretresno vijeće u poziciji da najbolje može odmjeriti i ocjeniti dokaze izvedene na glavnom pretresu. Shodno tome, Apelaciono vijeće neće mijenjati analizu pretresnog vijeća o otežavajućim i olakšavajućim okolnostima kao ni težinu koja je data tim okolnostima, osim ako podnosilac žalbe ne pokaže da je pretresno vijeće zloupotrijebilo svoje široko diskreciono pravo.

79. Naime, podnosilac žalbe mora pokazati da je pretresno vijeće dalo težinu nebitnim i irelevantnim pitanjima, da nije dalo težinu ili dovoljno težine relevantnim pitanjima, da je napravilo očiglednu grešku u odnosu na činjenice na koje je primijenilo svoje diskreciono pravo ili da je odluka pretresnog vijeća bila u tolikoj mjeri neopravdana, ili jednostavno nepravedna, da Apelaciono vijeće može izvesti zaključak da pretresno vijeće nije koristilo svoje diskreciono pravo na primjeren način.

80. Apelaciono vijeće uzima u obzir da pretresno vijeće nije obavezno da posebno obrazlaže svaku otežavajuću i olakšavajuću okolnost. Ako je Apelaciono vijeće uvjeren da je pretresno vijeće razmatralo te okolnosti, ono neće izvesti zaključak da je pretresno vijeće zloupotrijebilo svoje diskreciono pravo prilikom utvrđivanja odgovarajuće kazne.

**ŽALBENI PRIGOVORI ODBRANE I TUŽILAŠTVA BIH U POGLEDU ODLUKE O KRIVIČNOJ SANKCIJI IZ
ČLANA 300. ZKP BiH**

81. Žalbu u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji, u skladu sa članom 300. ZKP BiH, podnijeli su i odbrana i Tužilaštvo.

82. Tužilaštvo tako smatra da je Sud propustio u dovoljnoj mjeri cijeliti niz otežavajućih okolnosti koje su postojale na strani optuženog, posebno u odnosu na broj radnji izvršenja, odnosno činjenicu da je optuženi u kratkom periodu počinio četiri krivičnopravne radnje koje su mu optužnicom stavljene na teret. Po mišljenju Tužilaštva taj podatak ukazuje na krajnju upornost optuženog u izvršavanju navedenih krivičnopravnih radnji. Osim toga, Tužilaštvo ističe da je Sud zanemario činjenicu da je optuženi Josip Jukić preduzimao navedene krivičnopravne radnje sa namjerom pribavljanja protivpravne imovinske koristi koju je i ostvario. Slijedom iznesenog, Tužilaštvo smatra da je optuženom Jukiću izrečena

kazna prenisko odmjerena, te da olakšavajuće okolnosti koje prvostepeni sud navodi nisu u svojoj ukupnosti takve da bi imale karakter osobito olakšavajućih okolnosti koje bi opravdavale izricanje kazne zatvora u trajanju od jedne godine.

83. Potpuno suprotan stav od stava Tužilaštva, iznio je branilac optuženog smatrajući da Sud nije cijenio u dovoljnoj mjeri olakšavajuće okolnosti koje su postojale na strani njegovog branjenika, a otežavajuće je cijenio preko njihove realne snage. Osim toga, branilac optuženog Josipa Jukića navodi da je kazna koja je prvostepenom presudom izrečena njegovom branjeniku u očitoj nesrazmjeri sa kaznama koje su izrečene ostalim optuženima koji su sklopili sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom.

84. Rukovođeno naprijed navedenim standardima u pogledu ovoga žalbenog osnova, , žalbeni prigovori Tužilaštva i odbrane optuženog, u pogledu krivične sankcije su ocijenjeni u cijelosti kao neosnovani.

85. Naime, prvostepeno je vijeće, kod odmjeravanja kazne, uzelo u obzir sve relevantne okolnosti i istima dalo određenu težinu, što je rezultiralo izricanjem kazne zatvora optuženom Josipu Jukiću u trajanju od jedne godine. Vijeće je tako najprije, ispravno cijenilo brojnost krivičnihopravnih radnji u odnosu na optuženog Josipa Jukića, imajući u vidu da je optuženi u četiri navrata u relativno kratkom periodu počinio predmetne inkriminacije. Sve to upućuje na ispravan zaključak o iskazanoj upornosti optuženog prilikom počinjenja inkriminiranih radnji. Od olakšavajućih okolnosti, ispravno je cijanjeno da je optuženi Jukić neosuđivan, da je relativno mlađe životne dobi, te njegovo korektno držanje u toku cijelog postupka.

86. Kada je u pitanju prigovor odbrane koji se odnosi na visinu izrečenih kazni drugim optuženim iz ovog predmeta, Apelaciono vijeće konstatuje da su kazne koje su izrečene tim optuženim rezultata njihovog sporazuma sa tužiocem, te u okviru zakonom propisanih granica kada je riječ o sporazumima. U svakom slučaju, svako priznanje sasvim osnovano valja cijeniti kao osobito olakšavajuća okolnost, što svakako ima itekakvog odraza i na visinu izrečene kazne. Shodno navedenom, te imajući u vidu da svrhu i cilj kažnjavanja, kao i nužnost individualizaciju iste, neprimjereno je bilo kakvo poređenje kazne uzrečene optuženom Jukiću sa kaznama izrečenim drugim optuženim u istom predmetu, zbog čega se prigovori žalbe u vezi sa visinom kazne ocjenjuju neosnovanim.

87. Dakle, sve okolnosti koje prvostepena presuda naglašava i daje im izvjesnu težinu, s obzirom na ovako utvrđeno činjenično stanje, dijeli i ovo vijeće, te nalazi da je kazna zatvora od jedne godine za optuženog Josipa Jukića, sasvim adekvatna težini počinjenog djela i ličnosti optuženog.

88. S obzirom na sve navedeno, odbijeni su kao neosnovani i prigovori Tužilaštva i odbrane u odnosu na izrečenu krivičnopravnu sankciju, pri čemu Apelaciono vijeće naglašava da je optuženom izrečena kazna u visini zakonskog minimuma, uzimajući u obzir sve naprijed navedene otežavajuće i olakšavajuće okolnosti stečene na njegovoj strani.

VII. ODLUKA O TROŠKOVIMA KRIVIČNOG POSTUPKA

89. Branilac optuženog Josipa Jukića je presudu osporavao i povodom odluke o troškovima krivičnog postupka, naglašavajući veoma tešku finansijsku situaciju u kojoj se trenutno nalazi optuženi, predloživši u tom smislu da Apelaciono vijeće, prilikom odlučivanja o žalbi, u obzir uzme i navedene činjenice, te mu ukine obavezu naknade troškova postupka.

90. Međutim, iako ističe navedene prigovore, branilac iste ne potkrijepljuje bilo kakvim dokazom o lošem imovinskom stanju optuženog, niti je to Apelaciono vijeće zaključilo na osnovu svih činjenica i okolnosti. Stoga paušalno istaknute prigovore ovo vijeće nije moglo prihvatiti.

91. Iz svih naprijed navedenih razloga, Apelaciono vijeće je u skladu sa članom 313. i članom 314. ZKP BiH, odlučilo kao u izreci.

Zapisničar:
Pravni savjetnik
Denis Podžić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Senadin Begtašević

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ovog rješenja žalba nije dozvoljena.